

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/509/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214758
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214758.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/250/2012-102 zo dňa 13. mája 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu majetkovú škodu, ako aj nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Martin. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že v exekučnej veci (navrhovateľa ako oprávneného) vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým pod sp. zn. Ex 10832/09 exekučný súd nerozhodol o žiadosti oprávneného o udelenie poverenia v zákonnej 15-dňovej lehote, ale s omeškaním viac než 15 mesiacov. Okresný súd za preukázanú považoval okolnosť podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Vo veci samej vychádzal zo zistenia, že v exekučnom konaní pod sp. zn. 23Er/563/2009 na základe rozhodcovského rozsudku (ako exekučného titulu) bola dňa 24.11.2009 exekučnému súdu podaná žiadosť o udelenie poverenia, ktorú (žiadosť) exekučný súd uznesením zo dňa 2.8.2010 zamietol v časti o vymoženie úrokov z omeškania a vo zvyšnej časti dňa 3.11.2010 vydal poverenie. Nadväzne súd I. stupňa prezentoval niekoľko dôvodov zamietnutia návrhu. Primárne uviedol, že v postupe, ktorý predchádzal vydaniu uznesenia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia nie je možné vidieť zbytočné prieťahy. Taktiež argumentoval tým, že existenciu prieťahov v súdnom konaní určuje (len) Ústavný súd SR. Všeobecný súd môže vychádzať iba z konštatovania prieťahov na základe vybavenia sťažnosti, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, z právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, z ktorých vyplýva porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Zároveň okresný súd vyhodnotil ako dôvodnú i námietku premičania vznesenú odporcom, lebo dňom doručenia uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v časti úrokov z omeškania sa navrhovateľ mohol dozvedieť o škode, ktorá mu mala vzniknúť tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia do 15-tich dní. Návrh na súd však bol podaný až 27.9.2012, t.j. po uplynutí premičacej lehoty. Napokon uzavrel, že všetky úkony exekučného súdu smerovali k rozhodnutiu o

návrhu oprávneného a boli vykonané v súlade s Exekučným poriadkom a okresný súd preto nemal preukázaný nesprávny úradný postup v podobe prieťahov v konaní. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko tento si trovy konania nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že za situácie, kedy sa odporca k návrhu nevyjadril a zároveň bolo potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise, nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Zároveň však okresnému súdu vytýkal aj skutočnosť, že nesprávne prejednal vec v jeho neprítomnosti, keďže predložil riadne zdôvodnenú žiadosť o zrušenie pojednávania. Pokiaľ okresný súd ignoroval predmetnú žiadosť, odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V tejto spojitosti nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam a prednesom odporcu, k vykonaným dôkazom a ani sám nemohol navrhnúť dôkazy na podporu jeho tvrdení, preto došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti. Zdôraznil, že konečné rozhodnutie neprichádzalo do úvahy aj preto, že rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, proti ktorému tiež podáva odvolanie, nebolo v čase meritórneho rozhodovania právoplatné. Pokiaľ odporca nepredložil písomné vyjadrenie k návrhu, bol súd povinný rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Upozornil tiež, že pôvod listinných dôkazov nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Navrhovateľ zotrval tiež na námietke o rozhodovaní veci vylúčeným sudcom. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach a taktiež je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva.

Odvolateľ spochybňoval správnosť záverov, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu (ne)zapríčinil povinný. Hodlal predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Okresný súd však podľa odvolateľa dokazovanie neprípustne skrátil, nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode v podobe „administratívnych“ výdajov.

Rozhodnutie prvostupňového súdu považoval navrhovateľ za vnútorne rozporné. Na jednej strane bolo zistené, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom pre túto nečinnosť neexistoval žiadny objektívne udržateľný dôvod, na strane druhej však porušenie práva nebolo (bez bližšieho vysvetlenia) konštatované. Namiesto toho okresný súd analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a napriek jedinečnosti prejednávanej veci, odôvodnil negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca. Podľa odvolateľa nemožno akceptovať, že prvostupňový súd vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom. Súdu prvého stupňa odvolateľ vytýkal viacero omylov, z ktorých „v konkrétnostiach napríklad“ uviedol jediný, a to konštatovanie, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov konania je pritom práve pojednanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, avšak svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade prítomnosti na pojednaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhnúť jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo spolu s predvolaním termín pojednávania (na deň 13.5.2014) doručené dňa 22.4.2014 písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej. Tým je vyvrátená zásadná

odvolacia námietka navrhovateľa, že sa nemal možnosť vyjadriť tvrdeniam protistrany. Žiadna iná argumentácia (než vyplývajúca z uvedeného písomného vyjadrenia) totiž zo strany odporcu v konaní prezentovaná nebola. V rozpore s obsahom spisu (č.l. 97) je i tvrdenie odvolateľa, že nebol náležite poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.

Nemožno sa stotožniť s tvrdením navrhovateľa ohľadne konania „vylúčeného“ sudcu. Zákonný sudca sa vo veci necítil byť zaujatý a vo vzťahu k obsahovo zmätočnému podaniu navrhovateľa formulujúcemu neexistujúci inštitút „generálnej námietky zaujatosti“ platí záver nadriadeného súdu (č.l. 42 spisu); preto nebol dôvod na rozhodovanie o nevznesenej námietke zaujatosti. Ani v posudzovanom odvolaní neuviedol odvolateľ žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať vylúčenie zákonného sudcu.

Nenáležitým je tvrdenie odvolateľa o predčasnosti meritórneho rozhodnutia z dôvodu nevyčkania na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. V súdnej veci totiž návrh na prerušenie konania podaný nebol, niet preto rozhodnutia, na právoplatnosť ktorého by bolo možné/potrebné vyčkať. Vnútorne protirečivým je odvolanie v časti, v ktorej navrhovateľ na jednej strane vytyka okresnému súdu vykonanie pojednávania, zároveň však zdôrazňuje, že bolo nepripustné rozhodnúť bez nariadenia. Taktiež mylnou je úvaha odvolateľa o povinnosti súdu, v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je totiž výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu (odhliadnuc od okolností, že v súdnej veci sa odporca vyjadril) nepochybne bez ďalšieho neznamená povinnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie.

Neopodstatnenými sú tiež tvrdenia odvolateľa, že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané (aj) oboznámením obsahu exekučného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 23Er/563/2009, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (jeho str. 6, č.l. 107 spisu).

S poukazom na uplatnené „vecné“ odvolacie námietky je potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie jeho odvolania. Je pritom zjavné, že (nepochybne aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na rôzne sudy) hmotnoprávne odvolacie dôvody nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Zo strany navrhovateľa ide zjavne len o púhu sumarizáciu odvolacích dôvodov z množstva súdnych konaní, ktoré proti odporcovi vedie.

Nadväzne platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Takisto je však neprípustné/nemožné konfrontovať okresný súd so skutkovými závermi, ktoré nevyslovil. Z tohto pohľadu je bezpredmetná predovšetkým polemika odvolateľa o dôvodoch neuznania uplatnenej škody (ako nákladov na správu pohľadávky), lebo takúto úvahu dotknuté rozhodnutie neobsahuje. S napadnutým rozsudkom korešponduje jedine (správna) odvolacia námietka, v zmysle ktorej sa okresný súd dopustil omylu, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty boli dodržané. Hoci nie je možné stotožniť sa s právnym posúdením veci predloženým prvostupňovým súdom, je (výlučne) na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k ďalším samostatným (vyššie uvedeným) dôvodom, na ktorých súd I. stupňa založil meritórne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil navrhovateľ relevantnú, resp. akúkoľvek protiargumentáciu. Z tohto dôvodu pri nevyhnutnom rešpektovaní princípu viazanosti odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) odvolací súd potvrdil v meritórnej časti napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Vo vzťahu k námietke, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil, odvolací súd dodáva, že táto úvaha neobsahuje žiadne konkrétne tvrdenia o porušení povinností exekučného súdu pri doručovaní poverenia. Predovšetkým však nezodpovedá tvrdeniam prezentovaným v návrhu (§ 205a O.s.p.), v ktorom navrhovateľ skutkový základ uplatneného nároku založil na nedodržaní zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní; a nie na eventuálnych prieťahoch v rámci doručovania predmetného rozhodnutia.

Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.